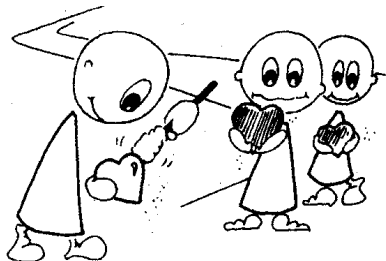


Paraklétoasz

2018. október 28.

Bátorító gondolat a beteg és bajbajutott embereknek

Ha szíved kószál és szenved, vidd vissza óvatosan a helyére, és helyezd gyengéden a te Istened jelenlétébe.



És ha soha semmi mást nem csináltál egész életedben, csak a szívedet hoztad vissza s helyezted ismét Isten jelenlétébe, - bár az újra meg újra elszaladt, miután visszahoztad -, akkor már nem éltél

hiába, akkor életed beteljesedett. (Szalézi Szent Ferenc)

AZ ÉLET CSENDEN SZÜLETIK

„Az élet növekedése csendben, sötétben történik. Nem akkor, amikor mindent átlátsz. Nem akkor, amikor tudod, hova tartasz. Tanulj bizalommal várni, kivárni! Időre van szükséged ahhoz, hogy a lelked, az életed kibontakozhasson. Isten hat és működik benned, körülötted, még akkor is, ha nem érzed a jelenlétét. Ezt a ráhagyatkozást az imában gyakorolhatod!” (Mustó Péter SJ)

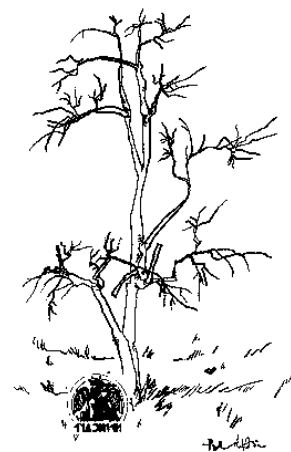
EGYEDÜL VELED

A magányosság kérdésének két oldala van. Előbb meg kell gyógyulnunk belőle, aztán meg kell barátkoznunk vele. Sőt: fel kell használnunk és át kell alakítanunk.

Jézus Krisztus életének, és életétől elválaszthatatlan tanításának egyik titka az, hogy szembe ment a félelemmel és a szenvedéssel. És felhasználva ezeket, Lénye kohójának szent alkímiájával a félelmet győzelemmé, a szenvedést megváltássá változtatta.

De nemcsak a félelmet és a szenvedést, hanem a magányosságot is felhasználta; sőt, tanítást is ad ennek felhasználására!

Gondoljunk csak arra, hány alkalommal vonul el önként tanítványaitól, hogy egy hegytetőn, a pusztában vagy a Gecse-máné fái között egyedül legyen! Milyen „új” erők áradtak belőle, ahányszor csak kilépett az önként vállalt „egyedüllétből”, amelyet felhasznált!



A hegyi beszéd egyik „agyonprédikált” Igéjében különösen mély tanítást ad a magány keresésére, felhasználására és átalakítására: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.” (Mt 6,6)

Kétségtelen, hogy Jézus Krisztus, miután elmondta, mit és hogyan imádkozzunk - a farizeusok magamutogatásával szemben elsősorban - itt arról beszél: hol imádkozzunk. Vonuljunk vissza lelkünk kamrácskájába, hiszen a titkon lévő Isten úgymint látja az imádkozót és megfizet nyilván.

Lehetetlen nem érezni, hogy Jézus itt egy olyan *tameionra* is utal, amelyet Ő és bárki, akkor is, ma is, mindig és bárhol magával hord: önmagában. Lehetetlen rá nem eszmélni, hogy itt Jézus olyan valamit ajánl, amihez bárki bármikor hozzájuthat; a mai ember is, ha egy kis „lelki-ásatásra” vállalkozik: önmagába, befelé. Mert mit cselekedett Jézus, ha találkozni, érintkezni akart az Atyával? Elvonult tanítványaitól. Önmagában maradt. Vállalta a magányt, az egyedüllétet és felhasználta. Önmagában lezárta a külvilágot, és énjéből belépett Lényébe, a legbelső „*tameionba*”, Lénye közepébe. Ott „beszélt” az Atyával. Ebből a *tameionból* lépett mindig úgy ki, hogy új erők, új ragyogás, új csodák áradtak belőle.

Az Ige ezt ajánlja nekünk. Nem erre van-e múlhatatlanul szükségünk? Ha nem akarunk kimerültek, felmorzsoltak, idegbajosok, lelki betegek lenni, esetleg „zárt-intézetbe” kerülni: olykor-olykor mi magunk zárjuk ki önmagunkat a zajból, a rohanásból, a magunk-diktálta tempóból! Merjünk időnként leszakadni az emberekről, félelem nélkül! Merjünk úrrá lenni nyáj-öszönünkön, amely szerint csak az emberek között érezzük biztonságban magunkat! Merjünk olykor lecsillapítani örökös tett-dühünket, s merjünk olykor ne csak tenni - hanem lenni is. Hogy átélhessük: nem bűgőcsiga és kerékpár az ember, amelyik csak akkor működik jól, ha forog vagy tapossák - hanem akkor is, ha egyszerűen „van”. (Gyökössy Endre)

FELTÉTEL NÉLKÜL

„A hegyek megmozdulhatnak, a halmok táncra kelhetnek, de az én szeretetem nem hagy el soha”. Sehol nem mondják azt: „De csak akkor, ha jó leszel, ha kezet mosol ebéd előtt...” - Nincs semmi „ha...”! Emlékszem, leültem, és mérhetetlen örömet éreztem, hogy én is kellek valakinek, hogy fontos vagyok! Úgy nőttem fel, hogy apám meghalt, és az erdélyi kisebbséghez tartozó gyermekként úgy tapasztaltam, hogy mi senkinek se



vagyunk fontosak. Amikor felfedeztem, hogy valakinek én is fontos vagyok, mérhetetlen öröm gyúlt a szívemben. És nem is akárkinek, hanem magának az Istennek kellek! Ő teremtett engem: jóságra, szeretetre hívott a létbe.

Azt írja a Szentírás a Bölcsesség könyvében, Istenhez intézve szavait: „Szeretsz mindent, ami van, és semmit sem utálsz abból, amit alkottál. Ha gyűlöltél

volna valamit, meg sem teremtetted volna.” Logikus, nem? Isten véletlenül nem csinál semmit. Azért teremtette, mert akarja a létét!

Isten akart engem, téged, a naplementét, a rigófüttyöt. Meg se teremtett volna, ha nem szeretett volna! Maga a léted bizonyítja, hogy Isten szeret téged. Milyen szép gondolat!

Egy fiatal leány vagy fiú számára, ha azt mondják neki: Szeretlek - újjászületik a világ, körülötte minden kivirul. Világít az arca, a lába nem is éri a földet, úgy érzi, hogy le tudja hozni a csillagokat az égről. Isten ajándéka a szerelem. Elmélkedjünk el ezen... (Böjte Csaba testvér)

NINCS ÖRÖMÖD?

Akkor...

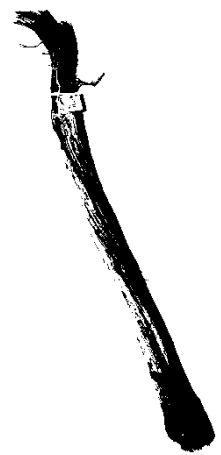
Hunyd le a szemed. Emlékezz. Valakire, aki örömet adott egy napon, abban az órában... Emlékezz. Az elismerésre, amelyben érezted, valaki ráérezett énedre. Emlékezz. A megértésre, amikor volt, aki veled nevetett, és volt, aki könnyedet letörölte. Mennyi-mennyi emlék. Tele vagy vele. Ha ez nem, akkor mi életed mindennapi öröme?! (Mácz István)

MIBE KAPASZKODSZ?

Egy férfi különös tárgyat tart felakasztva a nappalija falán: egy egyszerű, szúrágta göcsörtös faágat, aminek semmi jellegzetes alakja nincs, semmi szépség nem sugárzik róla. Ha valaki megkérdezi, miért van ott, ezt a történetet szokta mesélni:

Gyermekkoromban a nagyapámmal jártam le sétálni a parkba, a tó környékére. Egyik nap a nagyapám mosolyogva ballagott a nyomomban, pedig nehéz súlyt cipelt a mellkasában: beteg volt a szíve, egyre rosszabb állapotba került. Hideg tél volt, és a tavat tükörsima jég borította.

Csúszkálni akartam, de a nagyapa nem engedte, mert szerinte vékony volt a jég. Én azonban kihasználtam, hogy nem tud olyan gyorsan a nyomomba



érni, s leszaladtam a tóra, hogy legalább egyet csússzak. Hiába kiabált a nagyapám, én mégis nekiindultam. De ahogy futni kezdtem a jégen, beszakadt alattam, s én egy pillanat alatt már a jéghideg vízben kapálóztam. A lábam nem ért le, s azonnal merülni kezdtem.

A nagyapám erején felül rohant a tóhoz, a parton leszakította az egyik fáról ezt a göcsörtös ágat, s felém nyújtotta. Nekem sikerült belekapaszkodnom, s a nagyapám rendkívüli erőfeszítéssel kihúzott. Amíg engem a járókelők gyorsan kabátokba, takarókba burkoltak, a nagyapám hosszú percekig zihálva ült a parton, s a szíve tájékát masszírozta.

Még hazagyalogoltunk együtt, de ez a megpróbáltatás túl sok volt a nagypapának. Egy heves szívroham még aznap éjszaka végzett vele. Én másnap reggel sírva gyalogoltam le újra a tópartra. Megkerestem a göcsörtös faágat, amivel a nagyapám megmentette az én életemet, de elveszítette a sajátját. Azóta itt őrzöm felakasztva a falon, s ameddig élek, mindig ott is lesz fölöttem, mint az ő irántam való szeretetének nagy jele.

Antoine de Saint-Exupéry imája

Uram! Nem csodát, nem jelenéseket kérek Tőled.

A mindennapok küzdelméhez adj erőt nekem!

Kérlek, taníts meg a lépésről lépésre Feléd haladás művészetére,

Hogy föltaláljam magam a napi forgatagban,

Hogy idejében és talpraesetten tudjak dönteni,

Hogy ügyeimben okosan gyümölcsöztessem

ismereteimet és tapasztalataimat!

„Teljesen jelen lenni. Ott, ahol vagyok. Egy találkozásban, egy beszélgetésben, amikor valakit meghallgatok, az olvasásba belefeledkezve vagy éppen az imában... Igazán csak akkor találkozom valakivel, ha jelen vagyok a számára.” (Mustó Péter SJ)



HUMOR – CSODÁS VICC

A férfi elmegy mankót vásárolni a felesége számára, mivel az asszony eltörte a lábát. Ahogy kilép a boltból, látja, hogy a busz éppen beáll a közeli megállóba, ezért a mankót a hóna alá csapva elkezd rohanni, hogy elérje. Ahogy felszáll, a vezető ránéz a mankóra, majd így szól:

- Honnan jön? Egyenesen Lourdes-ból?

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkápolna: szentmise vasárnap 11 órakor